

[Alfred Jensen.]

steren, hvad han har foretaget sig for at sikre det indkaldte mandskab ved civilforsvaret en ordentlig behandling.

Jeg går ud fra, at vi alle her i salen er enige om, at når ungdommen er tvunget til at aftjene sin værnepligt, enten det nu er ved militæret eller ved civilforsvaret, må man være sikker på, at den får en ordentlig og rimelig behandling. De tilfælde, jeg har fremdraget, viser, at det ikke er tilfældet, og derfor kunne jeg ønske at høre, hvad ministeren har gjort for at sikre det indkaldte mandskab en bedre behandling.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): I almindelighed skal ministeren jo ikke foretage sig noget særligt for at sikre en rimelig behandling. At en sådan skal finde sted, er nedfældet i loven, og man går ud fra som en selvfølge, at de værnepligtige får en rimelig behandling. Kun hvis der indtræffer særlige forhold, bliver der anledning for en minister til at undersøge sagen og eventuelt gribe ind.

Hvad angår den almindelige side af sagen, mener jeg at have givet svar sidste gang, det ærede medlem stillede spørgsmål, og det finder jeg ikke anledning til at uddybe igen.

Med hensyn til de eksempler, som det ærede medlem nu nævnte — angående en befalingsmand, som skulle have brugt udtryk som dem, der her citeres — vil jeg naturligvis prøve at undersøge sagen. Det samme gælder spørgsmålet, om lægen ikke skulle have vist tilstrækkelig hensyntagen til de værnepligtige. Hvad angår det, der fremføres for lægens vedkommende, er det jo kun noget gammelkendt, der refereres, og det kan vel ikke opfattes som særlig alvorligt.

Naturligvis er jeg altid villig til at foretage en undersøgelse, når bestemte forhold bliver draget frem, men jeg må oplyse, at vi hverken i civilforsvarsstyrelsen eller i ministeriet har modtaget nogen klage over de pågældende. Men som sagt, når disse klager nu fremføres her, vil vi selvfølgelig undersøge, om de har noget på sig.

Alfred Jensen: Jeg takker den højtærede minister for hans velvillighed til at undersøge forholdene på kasernen i Hillerød.

Jeg går ud fra, at der også deri ligger et tilsagn om, at urimeligheder vil blive påtalt. Jeg er ikke enig med den højtærede minister i, at det ikke er hans pligt at sikre en rimelig behandling af de indkaldte. Det må jeg mene det er under alle omstændigheder, men ganske specielt når der fremføres berettigede klager, som jo den ene gang efter den anden ikke alene giver anledning til forbavelse blandt dem, der er i berøring med de indkaldte, men også i pressen. Under sådanne omstændigheder bør det fra ministeriets side indskærpes, at en anden behandling må gennemføres.

Den højtærede minister sagde i dag ligesom sidste gang, spørgsmålet var fremme, at der ikke forelå klager for ministeriet. Det er jeg bekendt med, men som gammel soldat ved jeg også nok, hvorfor de indkaldte ikke er så tilbøjelige til at klage. De ved nemlig, hvad det fører til. Det fører til forfølgelse af vedkommende. Men den højtærede indenrigsministers ansvar skulle jo netop bestå i, at han, så snart der foreligger klager, tager dem op til undersøgelse og understøtter de klager, der foreligger over behandlingen, og ikke afviser dem med at sige, som det skete sidste gang, vi havde denne sag fremme: talsmanden har ikke fremført kritik. Nej, når der foreligger oplysninger af den art for offentligheden, må forholdene undersøges på en sådan måde, at intet dølges. Det er det, der er brug for.

Jeg spørger altså den højtærede minister, om ikke han vil drage omsorg for, at de personer, der anklages, bliver afhørt og afhørt på en sådan måde, at de faktisk udtaler sig under ansvar som over for retten, således at intet dølges, og således at alle forhold kommer frem. For det er ikke betryggende, at vi den ene gang efter den anden skal høre, at det ikke er så slemt, når de faktiske forhold viser, at det er værre, end man i almindelighed regner med.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale mod